intervalech bičoval řady lidí, zatímco jim rukama putovala vědra od studní a sudů s dešťovou vodou. Bezprostřední existenční hrozba, společný nepřítel v podobě přírody, která se spikla proti nebohým, nicotným smrtelníkům, dala na moment zapomenout na vzájemné pohrdání a přezíravost mezi lidmi bohatými a chudými.

Vítr nejenže trápil často narychlo a nalehko oblečené měšťany, ale také unášel a rozséval jiskry po okolních stavbách nejhorším možným směrem: směrem k městu. Naopak bouře, kterou obdobný vichr někdy zvěstoval, stále ne a ne vypuknout. Těžká mračna halila oblohu a skrývala svit měsíce i hvězd, jinak ale prozatím mlčela a zarputile odmítala vyslechnout tiché prosby nedobrovolných požárníků žadonících o spásný déšť.

Hašení už bylo v plném proudu, když ze dveří hořícího domu vyběhla malá romská holčička. Dívenka se ani na moment nezastavila, hned udělala krátký, neohrabaný oblouček a rychlými krůčky bosých nožek přiběhla k měšťanovi, jenž stál na konci jednoho z řetězů lidí nejblíže k ohni. Děvčátko ho chňaplo a zatahalo za kalhoty právě ve chvíli, kdy se muž otáčel a podával dozadu prázdné vědro.

„Blanša pomoc!“

Měšťan si přebral vědro jiné, tentokrát plné, otočil se a vychrstl ho na plameny. Přestože to nezamýšlel, prudkým pohybem holčičku srazil na zem. Místo omluvy na ni však pouze štěkl: „Nepleť se tady, mrně!“

Dívenka si utřela nos, zvedla se a ukázala na požár.

„Blanša táá-m! Blanša pomoc!“

Měšťan si jí dál nevšímal. Holčička se obrátila a hnána nouzí ťapala bez otálení za vysokým mužem s odznakem městské stráže, který stejně jako ona před chvilkou ukazoval na požár a udílel přitom rozkazy nově přibíhajícím obyvatelům města.



*

*Nezvládneme to*, pomyslela si Katka. Zpocené kadeře, které mladé léčitelce vmetl vítr do tváře, si tak tak stihla odhrnout a už zase musela posílat prázdné vědro zpět směrem ke studni.

*S tímhle vichrem lehne popelem celé předměstí, nedej Paní, celé –*

Katka náhle zakolísala. Za ní se ozvalo dětské zakňourání: „Blanša pomoc!“

„Co?“ Překvapená Katka se otočila a shlédla na malinkatou dívenku s černými vlasy. Ta ukázala na hořící sirotčinec.

„Blanša táá-m! Blanša pomoc!“

Otupělá šokem Katka sledovala, kam holčička svým prstíkem míří. Pak se pohledem vrátila k malé, která mezitím spojila ruce v prosebném gestu a třela jimi o sebe.

„Plosím, plosím…“

„U Paní!“ Katka se konečně vzpamatovala. Popadla holčičku, zvedla si ji ke krku a rozeběhla se od požáru pryč. Mezera v řadě za ní se během úderu srdce uzavřela.

Dívenku její reakce zmátla. Nedala se však, zabojovala, obrátila se té paní v sevření, natáhla ručku k plamenům a znovu ji zakřičením informovala o tom jediném, na čem nyní záleželo:

„Blanša táá-m!“

*

„… někdo tě zašlápne, maličká,“ říkala Katka, když blízko brány města stavěla holčičku na schody nevelkého kostela, jenž sloužil lidem z předměstí k duchovní útěše.

„Musíš zůstat tady, ano? Já Blaničce pomůžu, neboj se!“

„Blanša pomoc…,“ opakovala dívenka s hlavou skloněnou k zemi. Ta velká paní na její ukazování, kde je její sestřička, nijak nereagovala a odnesla ji pryč, daleko od ní.